ANY III - NÚM. 122 DIA 25 D'AGOST DE 1923

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA TELEFON 1114

El baluart y la bandera

En aquesta hora de calma, un estimat amic nóstre, dependent de comerç, ens pregunta, si ell, catòlic fervorós, pot continuar essent soci del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria.

Vagin a ell i als altres que tenen la consciència com ell, aquestes ratlles per resposta.

Nostre estimat company Sr. Rucabado, ha vingut dedicant ja alguns articles en nostre setmanari combatent les noves orientacions del Centre Autonomista, que va vinculant cada dia, l'esforç dels seus associats, en la tasca destructora i anarquitzant del sindicalisme revolucionari, deixant en complert abandó la primitiva ideologia del Centre, com ho evidència el que hagi sigut impossible que prosperés la iniciativa de substituir la paraula autonomista per nacionalista en la denominació de la Entitat i en canvi s'hagin aprobat acords tan greus en l'ordre moral, com el de declarar laiques les seves escoles i el de proclamar-se obertament socialistes des de el seu portaveu (a on s'ha arrivat a pregonar la pena del desertor), fent d'aquesta manera tremolar en el més alt marlet del Centre la bandera socialista i anticristiana.

Sembla impossible que l'audàcia dels dirigents, pugui arrivar a abolir la voluntat dels dirigits en la forma i manera que passa en aquella per altres conceptes tan benemèrita casa de la Rambla de Santa Mònica, sobre tot, tenint en compte, que una gran part dels seus socis, són catòlics practicants i una altra gran part, la majoria, són confessionals.

Es que la dependència mercantil ilustrada i culta en sa major part, s'inclina en nostra terra devers la utopia comunista únicament practicable en una terra de sants o d'esclaus?

Paraules dignes de crèdit, per la responsabilitat moral de qui les ha pronunciades, ens diuen que no. La immensa majoria de la dependència mercantil i industrial catalana. es sent a hores d'ara tan apartada de les maniobres socialistes, que si no fos per certs drets adquirits, ben respectables per cert, haurien ja trencat els lligams que els *uneixen, aparentment,* amb les *orientacions anticristianes* d'aquella Entitat.

I aquesta és la actitut que entenem, que *de moment no es deu adoptar.* Creiem que el fort baluart de cultura, mutualitat i patriotisme del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, no deu ésser abandonat com plaça conquerida per l'enemic. sense al menys intentar la reconquesta, per a plantar-hi de nou, ben alta i ben dreta la bandera de la Pàtria, escudada, això sí, amb el signe de la redempció i de l'amor que foragiti definitivament tota concupiscència amb els enemics de la Pàtria i de nostra religió sacrosanta.

Si en l'assalt es fracassés... llavors sí que fora hora d'abandonar el baluart i recullir la caiguda bandera.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

El aniversari de la hecatombe de Mont-Arruit el celebrà Ab-El-Krim amuntegant sobre les nostres posicions que miren a Alhucemas milers de harquenys, i tan prompte el Govern es dispersà per a veranejar tranquilament distraient a la opinió amb el viatge aparatós d'En Weyler i el seu brillant seguici Ab-El-Krim atacà les nostres línies inflingint-nos altra volta sagnants derrotes. Aquesta és la veritat del fet.

El cap del Govern ha tingut que tornar corrents a Madrid, topant-se allí amb el general Weyler que fugia de Melilla per a no veure la desfeta que ell no podia aturar.

La dimissió del general Anido, la vigilia del nou greu desastre, i les seves greus declaracions contra l'Alt Comissari i els polítics de Madrid, agreujades per les del general Weyler, haurien, en temps de decència política, fet caure deu Ministeris. Ara el Ministeri que patim reb aquestos desastres com si es tractés de quelcom agé en ell, com si'ls moros peguessin als francessos (cosa que fant també tot sovint els moros...). Clar que les vergassades harquenyes no'ls arriven a la pell als nostres Ministres... Qui ho paguen són els soldats que contra tota llei es retenen al Marroc, i'ls que de totes les parts d'Espnaya s'envien allí a cubrir baixes i... a multiplicar els contingents, encara que ho negui el Marquès d'Alhucemas.

El Ministre de Finances, que es feia l'ilusió de obtindre economies, està inconsolable. La nova pedregada que l'hi cau damunt per la part d'Africa és capàs de desbaratà tots els seus plans; però, ademés, ha de contar que en comptes d'economies els seus companys de Ministeri l'hi preparen noves disbauxes i'l dèficit dels nous Pressupostos calculats en 900 milions passarà de bon tros la ratlla de 1.000...

An aquestos flagells que pateix l'Hisenda hi ha que afegir els resultats funestíssims de la política arancelària del Govern, el desnivell cada dia major de la balança mercantil, la baixa alarmant de la pesseta en els mercats reguladors, i l'èxodo que ha començat a empendre l'or del Banc d'Espanya.

Quin balanç el del Govern de Concentració liberal als nou mesos curts de manà!

França s'ha cregut en el cas de negar oficiosament que protegexi al exèrcit d'Abd-El-Krim, però ningú l'hi dona crèdit. Es parla de certes indicacions fetes pel nostre Ministre d'Estat al embaixador francès, i del cambi d'aquest per un altre de més llest.

En lo que toca al Tractat de Comerç, el govern francès insisteix en que's rebaixi el coeficient arancelari dels vins. Fins ara el Govern nostre s'apresta bé, defensant serenament els interessos nacionals, cosa que fem constar amb complacència.

S'ha comentat un xic la diada que parà al Palau de la Magdalena En Maura amb don Anfons. En Maura va decandint-se, políticament. Quina llàstima d'home!

A última hora llegim que el convoi enviat a Tifarruit, protegit per l'esquadra i uns vint mil homes, ha arribat trionfalment al seu destí, no hauria faltat sinó que s'hagués quedat pel camí!

ESPANYA ENFORA

Itàlia diu que hi vol portar ciri al enterro de Tànger. La Conferència es va a reanudar prompte, però acabarà per consecució.

Aquest afer no te solució possible perquè a Espanya l'hi falta la raó principal: la força. França i Anglaterra topen allí com topen a tot arreu.

No tenen més interès comú que acabà d'enrunar a Alemanya i repartir les seves desferres, però com França, més llesta i més propera, ha començat apoderant-se del tros millor... Anglaterra prou en protesta d'això, i fins en la última severíssima Nota diplomàtica declara ilegal l'ocupació del Rhur, però Poincarè sen riu dels seus escarafalls, segur de contar amb tota la nació al costat seu per a no deixar-se passar la mà per la cara... A tot això segueixen callada i activament els armaments, especialment els de aereonàutica, que són els que decidiràn de la nova lluita. Anglaterra no ha posat encara el *quos ego* an aquesta qüestió perquè no se sent prou forta.

El nou Canciller alemany fa bé de no fiar-se'n dels anglesos. L'hi valdrà més estudiar la recent llissó que la feblíssima Turquia ha donat a la poderosa Entente, tirant-li als nassos — valgui l'expressió, — tots els papers, fets bocins, dels Tractats amb que l'Entente volia esclavitzar-la per sempre més.

De Valera ha sigut apresonat per un excès de confiança. Vulga Déu que aquest succés no torni a encendre a Irlanda el caliu latent de les tremendes lluites fratricides que l'han desangrat.

A Portugal, a Itàlia i a Alemnaya acaben de fracassar altres tantes conspiracions comunistes. Molt pot el diner rus, però més poden els governs que tenen conciència dels seus deures.

F.

La Potestat de la Immundicia

Nostre illustre amic En Joan Llimona, a *La Veu*, del dimarts 21, matí, es dol, amb paraules amargantes i eloqüents, del flagell de la pornografia, escombraria moral germana dels tolls de brutícia que materialment Barcelona sofrí les primeres setmanes de la vaga. Però les escombraries obscenes les tolerem... i això que l'Estat, o certs homes d'Estat i sos satèlits, expressament consenten i àdhuc empenyen la corrupció, per a enfeblir els pobles, Bascònia ahir, Catalunya avui, posats sota del jou del centralisme. El gran pintor català, i gran cristià i patriota, ens excita a tots per a que sigui exigida de l'autoritat "l'extirpació d'aqueix femer moral que deshonora la ciutat, fent-ne la ramera del Mediterrani."

No cal dir amb quina plenitut de voluntat fem nostre el desig i unim nostra veu al sufragi. La obscenitat, més exactament, la indústria de l'obscenitat, és un dels problemes socials del dia, d'importància tan gran, que pot judicar-se sens cap mena de dubte, un dels fonamentals. Ja vaig escriure aquí, fa poc, que els debats del món actual es concentren al voltant del Treball i del Joc i també al voltant del Joc amb la Vaga, enemics del Treball. Sempre amb el Joc hi va entès el vici carnal que serveix al Joc de porta d'entrada i de sortida. La pornografia és la propaganda, el reclam del vici carnal, i en aquesta propaganda i en la explotació industrial d'aquesta feblesa i vergonya humana, resideix una soca frondosa de la economía, perquè els interessos muntats al damunt són numèricament formidables.

El socialisme, *camouflage* dels problemes veritables del món, fa creure a moltíssims que els mals que afligeixen a nostra època, i dins d'ella especialment al proletariat, provenen del Capitalisme, paraula equívoca, concepte mal definit, al qual els revolucionaris — i sos ximplets seguidors de la dreta — donen la intenció i el sentit d'identificar amb la propietat privada. Ço que fan els socialistes amb el *papu* del Capitalisme, és deturar l'acció veritablement reformadora, i emboirar la visió del problema i els camins del remei. Ço que desorganitza de debó el món, en proporció espaventable, són els vicis dels homes, i d'una manera especial la consagració dels béns, interessos, propietats, energies i facultats de tota mena, a la producció i comerç de materials de vici. Que un fabricant que no reparteix els beneficis a sos obrers, sigui injust, això és qüestió molt dubtosa i discutible; que el mateix fabricant esmerci aquests beneficis en orgies, joc i protecció a les empreses de vici, això és injust i antisocial d'una manera certa, segura i positiva.

El satànic flagell d'aquesta era moderna, és que els vicis, (els vicis tots: als països d'alcoholisme, les industries de l'alcohol exerceixen el cacicat en la economia i en la política), no existeixen solament per a la satisfacció de pasions baixes en la gent incauta o pervertida, sinó perquè són una font copiosa de negoci. Hi ha unes finances del vici, que propulsen una civilització i una riquesa, que són ben bé un patrimoni negatiu, el contra-capital de cada ciutat i cada terra.

Considereu aquest patrimoni negatiu, aquest contra-capital, aquesta riquesa del diable, si en són de poderosos a la Catalunya d'avui! Repareu la nociva i malodoranta gesta del Comitè dit d'Obra Benèfica i Social (que, desafiant la Pastoral Collectiva torna a treure el cap aquestos dies), la sobirania invencible dels Casinos de Joc, castells dels rics que també se senten "classe", la preponderància incontrolada del Cinema, xuclador de tresors i emperador de la finança mundial, i el truc de les *revues*, o sigui el negoci de la bacanal organitzada, i la multiforme premsa pornogràfica, negra caciquessa dels quioscos i avençada del corrupte exèrcit, etc., etc.

Això, això són causes certes, reals i positives d'esclavatge del poble, de perdició dels rics i d'aflicció dels pobres. Són la gran producció industrial de tares, ruïnes, mort i decadències. Són les industries de la desfeta social; són la inginyeria de les calamitats i la química de les catàstrofes; i contra elles els cors i els esperits dels ciutadans i dels cristians han d'estar en mobilització perpètua.

R. RUCABADO.

El respecte a la Autoritat

A mida que'ls anarquistes i'ls anarquitzants, (i entre aquests hi figura molta "gent de bé" i "defensors del ordre", encara que inconscientment), ataquen, o minven, els seus respectes al principi d'autoritat, nosaltres hem d'esforçar-nos a defensar-la i reverenciar-la com a ferm principi del ordre social i representació de la suprema autoritat de Déu en la terra.

Tot acte nostre d'incorrecció contra les persones que encarnen aquest alt principi, és una falta que a voltes pot arribar a ser greu, i sempre és abominable.

Ara estan de moda el menyspreu, les burles, les crítiques, an aquestes persones constituídes en autoritat.

El llapiç i la ploma no paren de dibuixar i d'escriure posant-les en ridícol i deshonorant-les.

Societat que tollere això sense protesta, és societat condemnada a viure en l'anarquia i a morir torpíssimament...

Hem de vigilar-nos molt nosaltres mateixos, — que tenim a glòria la defensa del prestigi d'autoritat i del prestigi dels seus representants — per a no caure en mancament en aquesta delicada matèria. Sense volguer s'hi cau per descuit, per inatvertència, per condescendència, per deixar-nos portar de l'universal correntia d'anarquisme i criticisme que ho empastifa i ho arrossega tot...

I comencem protestan contra aquestes generals correnties i contra aquests propis mancaments, com ho fem ara solemnialment nosaltres, posant-nos en guardia per a no relliscar més i no caure més en semblant matèria.

L'autoritat ve de Déu i els representants de l'autoritat an Ell representen.

No oblidem mai ço que cada dia ens fa evocar l'Església en el sant Sacrifici de la Missa, en el Memento: la reverent encara que dignissima actitut del bon Jesús, davant de Pilat en el Pretori...

A. Z.

La causa primària

Sempre ens ha fet l'efecte, i creiem no anar errats en això, que el primer i bàsic motiu del desballestament general de la humanitat, no és altre que el fet de que la immensa majoria dels homes, de tots els estaments, s'aixequen del llit cada matí se n'hi tornen cada nit, sense pendre's mai la pena de pensar: "Aqueix sol, que s'ha post, que jo ara no veig, però sé certament que segueix brillant i illuminant a milions d'altres criatures; sé de cert que tornarà a néixer i a pondre's; sé de cert que així ho ha fet durant segles i segles passats, i ho farà, *Deo volente*, durant segles i més segles veniders. Qui el va crear? Qui li donà les lleis de sa imperturbable existència, del seu invariable sistema de rotació? Qui es va preocupar d'aquest productor de llum i de calòric i de força, per a que a mi no em calgués fer altra cosa que gaudir-ne?" I això que hem dit del sol, que es podria, a sa manera, dir respecte de la lluna i de les estrelles, i de la terra i de cada un dels seus components; quants n'hi ha, d'homes, que es parin a pensar-ho, a preguntar-se'n la causa de que existeixin i de què funcionin constantment i imperturbable? Molt pocs.

Doncs a aquest fet, de l'escassedat d'homes que de tant en quant posin esment en la causa prima de tantes i tantes criatures com ens envolten, sense les quals fóra impossible l'existència humana, en deduïm, i creiem no anar errats, el motiu principal del desballestament de la humanitat.

L'home que viu perquè sí; sense saber què hi ha vingut a fer al món; sense parar-se en la motivació de son existir ni en els elements mercès als quals pot existir; ni en Qui degué crear aqueixos elements; què pot fer de bo, ni per a si mateix ni, menys encara, per als demés? Aqueix home, que ignora, que vol ignorar el per què del seu viure; que s'atribueix, de fet, la mateixa importància que la que té un bolet del bosc; què, de bo, voleu que sigui mai? Doneu-me, mal per mal, homes errats, s'entén errats de bona fe, però que en son error, vulguin saber d'on vénen i a on van; homes que sàpiguen distingir entre

l'home i l'ésser que no ho és; homes que cerquin el motiu del seu viure. No em dongueu homes que mai s'hagin preguntat per què són al món; Qui els hi va dur; Qui els hi sosté i, sobretot, què hi ha després d'aquesta vida tranzitòria. Amb els primers, àdhuc errats, podreu fer quelcom de bo, per a ells mateixos i per a la humanitat; amb els segons no anireu enlloc; i aquests, amb els quals no es va enlloc, són els qui s'emporten per allà on els plau, els abassegadors de l'estultícia humana. Viuen com bolets, i com bolets són collits per els qui es valen, per sos mals fins, dels homes que només semblen homes, que són els que mai s'han pres la pena de guaitar enlaire, preguntar-se, per exemple, Qui va fer el sol; Qui li donà ses immutable lleis; Qui en sosté la calor i la llum, sense quals elements fóra inhabitable la terra que ens aguanta.

VERAX

Els escriptors catòlics

Ho és molt d'interessant l'article que el Pare Vilariño, S. J., dedica en "El Mensajero del Sagrado Corazón de Jesús", número d'aquest mes, a la intenció general de l'Apostolat de l'Oració, beneïda pel Pare Sant. La Resolució Apostòlica diu així:

"*Escriure bé qui pugui, i propagar i alabar els escrits bons.*"

Ve't aquí un bon programa amb quatre mots.

Començant l'examen de consciència pel que a nosaltres toca, cal dir-nos francament, amb tota sinceritat, que no complim pas bé aquest programa. Ni fem tot quant podem per escriure bé, ni propaguem, ni alabem activament i deguda, els escrits bons d'altri.

I en aquesta segona part del programa de què tractem, la nostra culpa és major perquè sempre [illegible] mà per a fer aquesta propaganda i per alabar els escrits bons, les planes de CATALUNYA SOCIAL, cada dia més estesa i llegida a Catalunya i terres enllà...

Després d'aquesta clara i humil confessió, que en si mateixa ja porta cert llinatge de penitència, fem el ferm propòsit de l'esmena per a lo succesiu.

I ara confessa't tu, llegidor caríssim.

Si saps escriure, per què no escrius?

Si pots — qui no pot? — propagar els bons escrits, per què no ho fas? Per què t'acontentes, per exemple, en llegir aquesta publicació i no la fas llegir als teus parents i amics, i no li busques subscripcions i anuncis?

Per què, benvolgut llegidor nostre, no alabes els escrits bons, fent-ne dentetes als teus companys, llegint-los, si convé, allí on tu coneguis que poden fer major profit?

Oh caríssim llegidor del nostre estimat setmanari! Confessa't i arrepenteix-te del teu descuit, de la teva apatia, de la teva fredor...

Arrepenteix-te i, per saludable penitència, esmena't i treballa de ferm d'avui endavant.

S.

Manca l'esperit cívic

Quasi podríem dir-ne la *Cançó del enfadós* de ço que tan sovint tiren en cara als barcelonins la gent cabalment que més culpa en tenen de la manca del espirit cívic, o de ciutadania, a Barcelona.

Després de trenta o més anys de tenir els Governs de Madrid abandonada la nostra ciutat a mans del terrorisme, del llerrouxisme, del Sindicalisme i dels lladres i assassins de tota mena, sense cap garantia efectiva, ni cap sanció legal, per a els seus habitants, i amb la impunitat més complerta i escandalosa dels autors, inductors i complix de tantíssimes malifetes; després de tot això, quan encara regalima pels tràgics carrers de nostra desventurada ciutat, venir-nos amb aquesta cantarella de la falta de civisme, de la carència d'esperit ciutadà, és un insult, una befa, a la nostra dignitat i als nostres flagells.

Ademés, qui us respon de que el luxe de forces d'ara continuarà sempre per a defensar l'ordre de la ciutat i la vida i els interessos dels seus habitants? No és, per desgràcia, més de témer que no tardaràn a tornar, per part dels Governs de Madrid, les complacències i les conxorxes amb els partits conjurats per a ensorrar a Barcelona?

I qui us assegura que la justícia històrica es corretgirà i administrarà justícia?

Ningú!

Veigis, per tant qui'n té la culpa d'aquesta manca de civisme, d'aquest apocament del esperit de ciutadania.

Prou que ho saben els que tiren en cara als barcelonins aquest mancament com un *Iuri* posat per damunt de la creu ahon tenen crucificada a la ciutat envejada, a la ciutat temida!

X.

La ciutat vindicada

El desprestigi dels ciutadans

Cada vegada que els pistolers immolaven una de les víctimes que els sindicalistes revolucionaris sentenciaven a mort es sentia la mateixa exclamació: els ciutadans de Barcelona son porucs i covards. Si tinguessin una mica mes de valor els pistolers no s'atreverien a immolar noves víctimes. Si occeixen a la llum del dia es perquè ningú s'atreveix a foragitar-los de la ciutat. Aquesta llegenda es va anar estenent arreu d'Espanya. A Barcelona es cometien atemptats socials perquè els catalans no ajudaven l'acció de l'autoritat. Com volen, deien alguns polítics de Madrid, que el Governador pugui combatre el flagell horrible del terrorisme si els ciutadans l'abandonen?

Si alguna vegada era detingut un pistoler o bé el fiscal retirava l'acusació o bé el Jurat l'absolvia. Això es deu a la covardia del Jurat, exclamaven a chor els polítics. Maten els seus germans i no tenen el valor de condemnar els acusats. De vegades es donava el cas que un pistoler era detingut amb l'arma fumejant a la mà i al cap de pocs dies era alliberat. Aquest fet indignava els polítics professionals.

Mentrestant Barcelona s'anava desagnant i al seu damunt hi planava la desolació i la tristesa.

La mala fama s'anava extenent

Els corresponsals de Madrid trametien als diaris estrangers notícies tendencioses. Barcelona havia esdevingut un cau de lladres i d'assassins. Adhuc va dir-se que els partits catalans aprofitaven les lluites socials per a combatre el Govern. Era una cosa ben inversemblant que els catalans arruïnessin la capital de Catalunya, però no obstant l'espècie fou llençada arreu del món. Els ciutadans de Barcelona eren uns sers abjectes. Parlar de Barcelona era el mateix que parlar d'una ciutat inculta i incivilitzada.

Barcelona la màrtir anava sofrint silenciosament sense atrevir-se a exteriorització públicament la indignació que li produïen els atemptats. Els carrers eren xops de sang. Cada dia era occit un germà. El món ignorava els nostres dolors i els nostres sofriments, però sabia que els pistolers anaven matant impunement els ciutadans considerats com enemics dels directors del sindicalisme.

Sindicalistes i pistolers

Tots els ciutadans teniem la vida a les mans dels sindicalistes revolucionaris. Ells decretaven la mort dels homes que els feien nosa.

Per tal de poder exercir la seva odiosa hegemonia damunt de la ciutat, creaven una guardia pretoriana. Els homes que la integraven havien sortit dels cotaus més infectes de la ciutat. Posaren un arma a les seves mans impures i una bossa d'or, que era el preu de la sang, i els varen dir: occireu a aquells que no vulguin sotmetre's a la nostra dictadura. Tots els ciutadans hagueren d'obeir la seva voluntat. Els Governadors seguien dient que l'opinió no els ajudava i els sindicalistes anaven ensenyorint-se de la ciutat. Quan ells volien decretaven una vaga i els obrers havien d'abandonar el treball.

Hem vist els carrers plens de sutzures i corrues de gent a les portes dels establiments de queviures. No s'ha tingut compassió dels malalts, ni dels vells, ni dels infants. Els sindicalistes han intentat moltes vegades matar els ciutadans de fam i de set. No han actuat únicament contra els patrons sino contra la societat.

Si alguna vegada els ciutadans han alçat els braços enlaire, amb els punys closos de ira, els polítics amb un somris despectiu als llavis han exclamat: no son dignes d'obtenir la nostra ajuda perquè sou uns covards.

La inhibició dels Governs

Tots els Governs àdhuc els conservadors han restat indiferents davant les lluites socials. Els maliciosos han dit que els professionals de la política han fet servir els conflictes d'ordre social per a combatre determinats sectors polítics. Nosaltres no direm tant, però si farem constar que si els atemptats haguessin tingut lloc a Madrid el Govern hauria sabut foragitar de la ciutat la banda de pistolers. Barcelona ha d'agrair molt poca cosa als poders públics. Mantes

vegades l'han deixat abandonada a la seva sort. Si la ciutat no ha mort és perquè té una gran reserva d'energies. Ni els conservadors ni els lliberals no han sabut endegar els conflictes socials. Barcelona ha estat moltes vegades una nau sense governall que ha solcat el mar agitat de les passions desbridades.

Obrers i patrons han caigut retuts sota la dalla implacable de la mort. Els carrers s'han tacat de sang innocent. Quina responsabilitat mes gran pels polítics que haurien pogut evitar els atemptats perseguint els pistolers que actuaven al marge de la llei i no varen fer res per a desarmar la seva mà homicida!

Les tenebres es van esvaïnt

Les tenebres que planaven damunt de la ciutat han anat a poc a poc esvaint-se i la llum ha triomfat.

En aquells temps de dolor que cada dia era immolada una nova víctima, la ciutat restava aplanada. Els seus enemics cridaven: son uns covards, i els ciutadans acotaven resignadament el cap.

Ara ja sabem perquè succeien aquells fets vergonyosos. Nosaltres no podem acusar perquè ens manquen proves, però tots els ciutadans acusen els responsables d'aquells crims horribles.

Els fets que es van coneixent demostren la gran corrupció que regna en molts organismes que han estat creats per a defensar la societat i no per a destruir-la. La policia està desorganitzada. L'opinió demana que es reorganitzi i que es faci una selecció dels seus membres.

I que direm de l'administració de justícia? Es diuen coses tan vergonyoses que nosaltres no ens atrevim a reproduir-les. Es van sabent fets tan greus que "La Revista de los Tribunales" que es publica a Madrid, volent evitar els mals que se'n poden derivar, publica un article comentant-los i donant el crit d'alerta. Heu's aquí el que diu entre altres coses l'aludida Revista: "Alrededor de los sumarios y plenarios por causas político-sociales, como en torno de los litigios civiles de gran resonancia, se ha tejido una trama de descrédito que envuelve a la administración de justicia en general, pendiéndola entre las mallas del miedo, de la incompetencia, de la servilidad y del peculado. Si por desventura, se comprobase algún caso de defección en el ejercicio cardinal o auxiliar de los cargos censurados, por culpa o por negligencia de sus titulares, sea implacable la acción represiva, que parece iniciarse ahora, pues de perseverar en el sistema de lenidades y contemporizaciones con los malos funcionarios (y por sarcástica paradoja suelen ser los más protegidos y mimados por la política al uso), se justificará en España todo movimiento de rebeldía, se comprenderá en Cataluña el fracaso del Estado, engendrador de anhelos separatistas, y hará que todos, por un contragolpe de fina sensibilidad, participemos del anhelo de Goetz de Berlichingen: que por amor a la justicia se valoró bandido".

Es molt significatiu aquest article. Quan una revista tan seriosa s'expressa tan enèrgicament vol dir que la corrupció és molt gran.

Barcelona es redreça

La ciutat ha estat vindicada. Si s'han comés fets impropis d'un poble civilitzat no deu culpar-se als catalans, sinó a aquells que tenien el deure d'evitar-los. Barcelona té les mans lligades i, per tant, no pot fer-se justícia. Aquells polítics que blasmaven els ciutadans de Barcelona, ara s'hauran adonat que foren injustos. Si la nostra ciutat hagués tingut la policia i els funcionaris que tenen els pobles progressius i cultes, la impunitat dels pistolers no hauria estat possible.

Les grolleries i els blasmes que foren adreçats a la nostra ciutat en aquells dies de vergonya i de dolor, Barcelona redreçada, amb un gest digne i energic, els llença damunt del rostre dels seus detractors.

J. C. I S.

La descomposició de l'Estat

Cada vegada que es cometen atemptats i atracaments el ministre de la Governació fa idèntics comentaris: si els ciutadans ajudessin l'acció de les autoritats s'aconseguiria reduir a la impotència els malfactors. El mateix diuen els Governadors. — Si els ciutadans han de defensar-se, per què serveix l'Estat? No significa de fet un acte de impotència el demanar ajuda a aquells que han d'ésser protegits?

En cap poble del món ben organitzat, els homes que assumeixen la responsabilitat del poder demanen ajuda als ciutadans per a restablir l'ordre i fer respectar les lleis.

Com pot ésser garantida la vida dels ciutadans en un poble on l'Estat es declara impotent!

Les autoritats tenen el deure de perseguir a tots aquells que actuen al marge de les lleis i si consideren que la policia no es apta han de millorar-la, però mai demanar l'auxili dels ciutadans. Seria ben curiós que ens llencessim al carrer, arma al braç, a defensar els nostres interessos i a perseguir els malfactors.

Els ciutadans dels pobles ben organitzats viuen tranquils perquè saben que les autoritats es capteven que la vida social s'escoli dins de la normalitat.

No és just, doncs, que per amagar el fracàs de l'Estat, es vulgui fer creure a l'opinió desorientada que dels fets horribles que s'han desenrotllat a Barcelona en són responsables els catalans. No; els ciutadans de Barcelona no en són responsables. Si la nostra ciutat contribueix esplendidament al sostenniment de l'Estat, té el dret d'exigir als agents de l'autoritat i als encarregats d'administrar justícia que compleixin amb el seu deure.

Cal combatre la llegenda de la manca de civisme dels ciutadans de Barcelona. El que manca no es civisme, sino bona policia i governants competents. Si algún defecte té la nostra ciutat, és el de tenir massa paciència.

Contra la pornografia

Es molt plaenta la tasca moralitzadora del senyor Portela per a adecentar certs espectacles essencialment infectes. No l'hi regatejarem pas els nostres aplaudiments.

Mes la plaga pornogràfica està tan extesa, que, de limitar aquesta sanejadora tasca a dit sector (el més brut, sens dubte), poc sensibles foren els seus morals efectes en la vida de la immensa urbs que és Barcelona.

Cal solament fixar-se en la brutícia dels kioscos. Aquestes pintoresques barraques deuen de haver sigut inventades pel dimoni per tal de facilitar les seves escomeses en tots els àmbits de la ciutat. No hi ha punt estratègic en tot ella on no's vegui el kiosco vestit de penjarelles, virolades i encuriosidores on campen les publicacions pornogràfiques amb un descaro inaudit.

Allí s'hi ven *ço* que la ploma no pot dir sense emporcar-se, lluent, cridaner, temptador. Les maravelles del art gràfic pareixen talment fetes pel servei d'aquest art diabòlic que és el de la moderna pornografia.

Els ulls se n'hi van sense vulguer.

Els pobrets infants hi resten embadalits. Els jovens...

Senyor Portela: als cataus lúbrics on S. E. hi ha posat forta la mà hi van genteta que ja sab on va i està a la mateixa baixesa, i encara un poquet més avall, que les infelices dones a qui S. E. justament castiga. Més als kioscos hi veuen i hi cauen com a mosques un sens fi de persones decents, que han de refiar-se del zel de les autoritats per a no veure enllordides a *mansalva* i sense compasió.

V. E. que és tan illustrat, ja deu estar ben enterat de còm les gasten els Prefectes de París amb els amos dels kioscos prevaricadors. A totes les capitals del món civilitzat els kioscos són objecte de especial vigilància per tal de lliuzar al públic de escomeses de traidor i de propagandes sicalíptiques.

Barcelona te dret d'esperar de V. E. un tracte semblant.

Els kioscos estan plens d'immundícia daurada...

¡Quin judici més terrible espera an aquells (sobre tot als que exerceixen l'autoritat), per causa dels quals se escandalitza als menuts i es corrompeix als grans!

X.

Una pensada

—Veu, senyor Romagueta, ja m'he comprat el xiulet. Ara els atracadors no em fan por.
—Es una gran pensada. Sembla extrany que no hi haguessiu atinat abans.
—Ja ho pot ben dir. Ha estat l'ou de Colom. Ara que tenim xiulet l'únic que falta és policia.

LES PLAGUES SOCIALS

Morfinisme i cocainomania

II

Ço més greu que entranya el costum de pendre cocaïna o injectar-se morfina, és la ràpida pendent per on declinen els qui a tan terrible hàbit s'entreguen, ja que, una vegada adquirit, no es pot prescindir de les maleïdes drogues, venint, així, a parar a la tirania d'un vici que, molt més exigent i imperiós que el del tabac o l'alcohol, és imponderablement més perjudicial en els seus efectes.

El morfinòman experimenta per la seva droga predilecta una obsessió extraordinària, s'entrega a ella amb veritable frenesí, mostrant-se, en canvi, indiferent a tota mena de afeccions i sentiments, i àdhuc a tot principi moral. Quan aquella li manca, no para, no es detura davant cap consideració, i per obtenir-la és capaç de cometre tota mena de baixeses i delictes; fins a tal punt arriba a convertir-se-li en una necessitat irresistible.

Prou ho saben quants exploten aquesta necessitat de llurs víctimes, arribant a fer-los pagar, per una petita quantitat del tòxic, sumes fabuloses!

Tota acció moral endressada a apartar de l'abim al tarat de tan funest vici esdevé inútil. Les consideracions dels mals que li esperen els consells, les ordres més severes no basten a detu-rar-lo. El narcòtic, doncs, adorm, insensibilitza i anorrea l'entitat moral, mentre va prosseguint la destrucció de l'ésser físic.

I com si no fos prou el greu trastorn que a l'organisme ocasiona la ingestió repetida dels anastèsics esmentats, qui està dominat per aquest vici es veu impulsat a augmentar la dosi contínuament, a fi d'aconseguir les excitacions sensorials que, obtingudes per manera anormal i artificiosa a costa de l'energia del mecanisme, necessiten cada vegada ésser més intenses, precipitant així els fenòmens que delaten la presència de l'histerisme i la vessania, entre els quals s'obre la seva fossa.

Els morfinòmans es distingeixen, demés, per un veritable afany de proselitisme; no perden ocasió ni lloc on puguin iniciar en les seves pràctiques degenerades i augmentar el nombre de víctimes. Són uns propagadors incansables del seu vici i des d'aquest punt de vista constitueixen una calamitat social que cal vigilar. Un dels procediments més emprats de divulgació és la literatura, on es descriu en formes temptadores els fenòmens del morfinisme, i es fa l'apologia dels "paradissos artificials". Aquestes novelles causen un dany immens, tenint en compte l'enrarit ambient que es respira en nostra vida social, terreny abonat perquè creixin i s'arrelin en ella les més perilloses i punibles desviacions.

Cal afegir en aquest quadro de desordres individuals el perill social que enclou la nova plaga en la transmisió de la degeneració fisiològica a descendència, la qual haurà d'experimentar, per cumpliment inexorable de la llei biològica d'herència, els efectes d'un organisme xacrat i descompost.

Eminències mèdiques que han profunditzat en l'observació, han demostrat fins a l'evidència els estralls que a la propagació de la raça causa l'alcoholisme. Què podria dir-se d'un verí que posseeix una activitat destructora sobre l'organisme incomparablement major? I si bé és de preveure que el nou vici no arribarà a generalitzar-se com el de l'alcohol, per tractar-se de productes d'un valor comercial molt més elevat, en canvi, com la seva acció tòxica i mortífera, és tan intensa i tan ràpida bastarà que es desenrotlli en un nucli relativament petit de la societat, perquè les desastroses conseqüències de degeneració física en la descendència sobrepugin en molt a les de l'alcohol.

Amb sobrat motiu, doncs, ocupa ja seriosament l'atenció d'higienistes i sociòlegs la moderna plaga, que ha caigut com un cranc devorador sobre la societat actual.

Contra d'ella s'ha de prevenir als incautes divulgant els seus terribles efectes, a fi de que no es sorprengui la seva ignorància, donant-se compte de l'abim en què es precipiten quan el vici els tingui fortament aferrats. Cal, així mateix, que una previsora higiene sanitària isoli els casos que ofereixen caràcters visibles de morbositat, pel perill que em esmentat de follia proselítica, que constitueix un vehicle de contagi no menys perillós que el dels agents bactericides.

Urgeix que pel Poder públic s'extremi el cumpliment de les ordenances de farmàcia relatives a l'expendició de substàncies verinoses, i es faci

objecte d'especial vigilància la seva introducció clandestina per les duanes, particulament en arribar vapors de Centre Amèrica i Extrem Orient.

S'ha de perseguir amb tot rigor el tràfec escandalós que de cocaïna i morfina ve fent-se en determinats "cabarets" i "music halls" de nostra ciutat, on individus sense consciència i cabareteres corrompudes, es dediquen a iniciar en el detestable vici a jovenalla inexperta. Els tals incorren en el delicte que contra la salut pública cometen els qui sense la deguda autorització comercien o expendeixen substàncies nocives o venenoses, penat amb arrest i multa de 250 a 2,500 pessetes per l'article 351 del Codi.

És indispensable que aqueixes mesures de defensa, en ço que tant de prop afecta a la vida dels ciutadans, s'apliquin amb inexorable severitat, per quants tenen el deure de vetllar pels interessos de la colectivitat, per tal d'evitar els greus perjudicis que a la societat comporten aquestes abominables pràctiques que, de no extirpar-se, s'aniran difonent, augmentant el nombre de víctimes, ja considerable, dels "paradisos artificials".

JOSEP M.ª COMAS I ROCA

Una basílica a Nazaret

Sembla que Espanya hauria de protegir les missions catòliques i espandir en les terres infidels la influència benefactora del cristianisme. Doncs no és així. Els missioners espanyols no reben cap ajuda de l'Estat. A Terra Santa els que sofreixen més privacions són els espanyols. En canvi, França, tot i estant governada per homes sectaris, protegeix les seves missions. Ha sortit una pelegrinació francesa, presidida per monsenyor Baudrillart, el qual ha de consagrar la basílica de Jesús adolescent aixecada a Nazaret pels francesos.

Abans, en els grans segles de la fe, — escriu Simó Arbellot — per a anar a pregar a Nazareth i plorar al Gòlgota, els reis baixaven de llurs trons, els rics abandonaven llurs finques, els pobres venien llurs casetes i tots, creuats del Crist, amb la creu damunt del pit, partien vers Terra Santa, al crit de "Déu ho vol".

Han passat segles des d'aleshores. Els fills dels creuats no saberen defensar la Terra Santa i la lliuraren als enemics del Crist. Així i tot els cristians no han cessat de reivindicar amb llurs pregàries i adoracions llurs drets a la terra de llur Déu.

Quan la guerra esclatà s'hagueren d'interrompre els pelegrinatges fins el darrer any. Els pares de l'Assumpció portaven organitzades 47 creuades i havien conduït al Sant Sepulcre més de 12,500 pelegrins. Però l'any passat l'obra recobrà tota la seva vitalitat i avui està en curs la 51 pelegrinació.

Ben poques coses se saben sobre aquest període de la vida de Jesús, en el qual Ell mateix va voler practicar les belles virtuts que més tard havia d'ensenyar als homes. Tots els misteris de Nostre Senyor Jesucrist ocupen llur lloc en les cerimònies litúrgiques, Un només ens és quasi desconegut: el de Jesús Adolescent. Pintors i escultors l'han preterit i en va es cercaria a tot el món un santuari o un altar erigit a Jesús Adolescent.

En el curs del segle passat alguns religiosos varen pensar que Jesús adolescent hauria d'ésser el model més amable a oferir als joves cristians. Quantes lliçons poden treure's d'aquesta vida de Jesús de dotze a trenta anys? Humilitat, obediència, treball, exemples admirables que el fill de Déu dóna avui a les obres de joventut.

La idea féu el seu camí, gracies al zel del canonge Max Caron, formant-se un comitè que, fa una vintena d'anys, es va empendre la tasca de construir l'església de Jesús adolescent al mateix lloc on Crist va voler passar tota la seva joventut. L'obra va trobar moltes dificultats, i la guerra va aturar les subscripcions. Amb tot, avui està tot a punt.

Allí baix sobre el més alt pujol de Nazareth, dominant les planúries de Samaria i les aigües de Tiberiades, la basílica de Jesús adolescent dibuixa al cel les seves ogives i les seves torres. En aquesta basílica, tot recordarà França, fins el seu estil ogival. Un dels més famosos arquitectes de belles arts, Lucien Gauthier, ha dirigit personalment els treballs que han estat efectuats en la més pura tradició francesa.

El canonge Max Caron té el dret d'estar orgullós de la seva obra. L'església de Jesús adolescent, tal com ell la volia, podrà obrir les seves grans portes a un batalló de joves francesos, sota el guiatge d'un dels més eminents prelats francesos, Monsenyor Braudillart.

Esguardant el món

ALEMANYA

Manifestació a Brunswich

Segons notícies de Brunswich que publiquen els diaris, ha tingut lloc una manifestació composta d'alguns milers de persones, encaminada a protestar de la carestia de la vida.

Una comissió dels manifestants anà a parlar amb el Govern, sollicitant i obtenint-ne el nomenament d'una comissió de control, encaminada al repartiment d'articles alimenticis.

El govern declarà que tant Brunswich com Saxònia i Turíngia tenen presentades algunes reivindicacions al govern de l'Imperi, relacionades amb la qüestió de la carestia de la vida, i que, cas que aquestes no es veiessin ateses, obrarien independentment del govern del Reich amb l'objecte d'aconseguir el proveïment de queviures, encara que sigui adoptant mesures violentes.

Part dels manifestants no quedaren satisfets d'aquestes declaracions i sollicitaren la immediata divisió del govern coalicionista i la substitució d'aquest per un govern obrer.

El govern de Brunswich es reuní després per a posar-se d'acord respecte a la resposta que hagi de donar a la dita demanda.

Els consells d'obrers a Berlín

El ministre de l'Interior ha dissolt el comitè de Consells dels obrers d'empreses de Berlín, prohibint la seva nova constitució.

La Comissió de Reparacions i l'emprèstit alemany

La Comissió de Reparacions referint-se al nou emprèstit alemany en or, ha informat el govern del Reich que es reserva expressament inclús respecte als subscriptors de l'emprèstit, el dret de prioritat sobre els recursos que el govern del Reich pugui destinar al servei i reembors de l'emprèstit, sobretot si aquest no és destinat al pagament de les anualitats degudes per reparacions.

Desordres a Ruttelsheim

Un grup d'obrers sense treball de Ruttelsheim havia sollicitat que fos posat en llibertat un minaire. Com aquest alliberament fou denegat, s'apoderaren de dotze personalitats notables de la població, retenint-los en concepte de rehens.

BELGICA

Les finances belgues

El govern belga ha signat un acord amb la Banca Francesa, en virtut del qual aquesta posarà a disposició d'aquell la suma de cinc cents milions de francs francesos.

GRECIA

El tractat de Lausana

Els governs d'Atenes i d'Angora ratificaran el tractat de pau de Lausana, per decret i per llei, respectivament.

ROMANIA

La situació econòmica de Romania

El govern ha començat a realitzar els treballs preparatoris per a l'elaboració d'un programa de restauració econòmica del país que haurà d'executar-se en un termini breu.

Amb l'objecte de posar en pràctica el dit programa de restauració, el govern ha concedit sumes d'importància a les direccions dels ports, de diferents monopolis i dels camins de ferro.

POLONIA

El govern polonès i la inflació fiduciària

Entre les mesures que el govern polac pensa adoptar per a remeiar el problema de la inflació fiduciària figura la d'admetre lletres de canvi de firmes sòlides com a garantia en els contractes d'aprovisionaments que es firmin amb l'Estat.

JOVENTUT SOCIAL

La Secció de Propaganda i Acció d'aquesta Joventut, està aplegant propagandistes especialitzats en les diverses matèries socials, comptant ja amb gran nombre d'inscrits. Els Reverends Rectors, Associacions Catòliques i Centres Culturals, que vulguin organitzar conferències, mitings, i tota mena d'actes públics de propaganda, poden adreçar-se a la dita Secció, especificant el caràcter dels actes que s'han de celebrar, assumptes que haurien de tractar-se, els oradors que són necessaris, etc., etc.

Oficines: Baix de St. Pere ,I, 3, 5 (Casal d'Acció Popular)

D'ací i d'allà

Els sindicalistes revolucionaris d'ençà que perden totes les vagues estan enfurismats. Escolteu el què diu el seu òrgan: "Hay que dar a nuestra organización una articulación revolucionaria."

Es ben graciós que un organisme que sempre ha actuat revolucionàriament, ara es declari revolucionari. Es que totes les campanyes que han fet no han estat revolucionàries?

Si és que volen ensenyar-nos les ungles per fer-nos por s'han equivocat.

Ara ja sabem qui són.

* * *

Quan el Governador recomanà que els ciutadans portessin un xiulet damunt del pit, a guisa d'un penjoll, els fabricants de xiulets varen fer un llarg sospir.

Calculeu quin negoci si cada ciutadà adquireix un xiulet. Però, ai, els dies passen i ningú s'atreveix a comprar-lo.

Nosaltres creiem que seria perillós ara que s'anuncia la vinguda a Barcelona del marquès d'Alhucemas, que cada ciutadà tingués un xiulet.

Hi ha senyors que es mereixen ovacions *sorolloses*.

* * *

La "Soli" afirma que "no le extrañaría que los autores de atracos pertenecieran a la organización."

A nosaltres tampoc ens estranyaria.

* * *

Segons càlculs d'un collega, al nou ministeri del Treball hi ha més de quatre cents (posem-ho amb lletres perquè ningú dubti de la xifra) porters de plantilla, que vénen a cobrar uns *cinc milllons de rals* a l'any.

Si que hi ha portes al nou ministeri del Treball!

* * *

Quan més xalats estaven els ministres de la seva pensada d'enviar En Weyler al Marroc, per tal d'estudiar ell com està allò, i, entretant, ells, estiuejar a pleret, ve't aquí que se li acut al Krim fer guerra.

Què *Krim-i-nal!*

Es veu que els moros no estiuegen...

* * *

Segueix dient el diari revolucionari:

"Nos van a sorprender graves acontecimientos, España da pasos de gigante hacia el abismo, y no sabremos que determinación tomar."

Ja veieu si són previsors aquesta gent. Volen preparar-se per quan vingui la revolució. Si aquest cas arriba la ciutat agraïda acceptarà de bon grat la tutela dels sindicalistes.

Quin ciutadà es negarà a reconèixer la seva autoritat quan recordi els beneficis que la ciutat els deu? Encara recordem agraïts els munts d'escombraries que perfumaven els aires i embellien els carrers de la ciutat!

* * *

"La Soli" vol organitzar als infeliços obrers que l'escolten, revolucionàriament.

Aquell "dogma sindicalista" de no ficar-se amb la política ja l'arrecona "La Soli". Es precís fer política encara que sigui política revolucionària. El sindicalisme roig no en té prou amb l'acció directa, amb la lluita de classes, amb l'assassinat sistemàtic, amb les vagues ruïnoses, amb l'ensenyament laic, amb la propaganda irreligiosa, amb la corrupció dels obrers...

Ara, "La Soli", vol fer revolució política.

Com deuen riure els socialistes!

* * *

Els comunistes alemanys en fer dimissió el gran canceller Cuno, cregueren arribada la seva hora i començaren a envair tallers i assaltar fàbriques fent-se'n amos, com si amo no tinguessin.

La prova no els ha anat pas bé. Els amos i la la policia els ha fet recordat ço que eren: comunistes. Però no n'hi ha prou d'ésser comunista per a fer-se amo de lo d'altri.

* * *

Aquells astròlegs de carreró, que fa pocs anys proclamaven l'afebliment de la calor solar, què deuen dir-ne ara que el pare Febus, tornant per la seva dignitat, ens envia per compte de raigs de llum, llamps de foc?

Caldria que el desagraviessin els aludits astròlegs a l'"astro-rey", perquè té males joguines.

* * *

Alguns amics nostres que estiuegen a fora, ens escriuen, ofegats de calor, blasmant del sol, de l'aire, de la pols, de les bestioles... i fins de la lluna i les estrelles. Enyoren les comoditats de Barcelona, els passejos, les arbredes, els parcs, les fonts, la marinada, els bars, les horxateries...

Bé prou que ho diem nosaltres anys ha, que enlloc del món s'estiueja millor que a Barcelona.

Si no fos per la feina...

Noticiari

ESPANYA

Un semanari ilustrat que surt a Madrid, fa unes setmanes que s'ha tornat tan desvergonyit en els gravats, que ben poca diferència hi ha de les revistes del *genero*, i no diem res dels articles historietes i concells dels *Lilis* y *Lolos* que enrogeixen les galtes de les persones decents amb les lloances de la vida mundana dels vicis del joc, *dels flirts* i cabarets, als Grans Casinos de Biarritz i Sant Sebastià.

Es de doldre que amb l'escusa de plasmar la vida, fets i miràcles de la família del Reis s'introdueixli dit setmanari en moltes llars honrades i decents, caiguent en mans de filles de família i nois qui sense adonar-se'n reb en el veneno suau i corrossiu de la publicació digna tant pel dibuix com per el text de ser bandejada de totes les llars cristianes.

— Em rebut "La Nau de Santa Madrona", portaveu de la Parròquia d'aquest nom, la portada de la cual conté el seguent interessant Sumari: "El primer viatge.—La Ciutat i la parròquia, per J. Castellet, Pvre.—Punt doctrinal, Rector.—Parlament, per J. Manich.—Brindis, per A. Mirabet, Pvre. — Els sacerdots, per J. Bellera, pvre. — Passa Nostramo, per J. M.ª de Pedralbes.—Crónica de la Parròquia: Romiatge al Montserrat.—Mes de Maria.—Les Primeres Comunions.—Apostolat de la Oració.—La Festa Major.—Cultes del mes d'Agost.—Restauració del Temple."

—La Junta de Colonització Interior treballa un xic i amb encert per ara. Algunes de les colònies fundades els últims anys tenen vida pròpia i donen bons resultats. Ens complaem en fer-ho constar.

—Les cremes de boscos aquest any de tanta eixut i fortes calors, va adquirint proporcions greus. Però el Govern i els municipis no se'n preocupen d'aquestes petiteses.

—Segons una curiosa estadística l'any passat, els espanyols que treballen en el nou Continent han remès a Espanya les següents quantitats:

De l'Argentina, 441 milions de pessetes.
De Cuba, 31.
De Mèxic, 11.
De Xile, 10.
Del Brasil, 10.
De Bolívia, 2.
De Puerto Rico, 2.
De l'Ecuador, 1.
De Colòmbia, 1.
D'Hondures, 2.
Dels Estats Units, 30.

Hi ha moltes més quantitats remeses aquí, d'altres terres d'allà i per molts altres medis. La suma total no és temerari aproximar-la a mil milions de pessetes.

—Una R. O. del Ministeri del Treball estableix que les tavernes estiguin tancades dotze hores seguides.

La disposició està molt bé; ara sols falta que es compleixi.

—El ministre de la Governació ha donat força legal a una acertada moció del conseller de Sanitat, senyor Gallego, sobre les condicions higièniques que han de reunir les vivendes i els locals públics.

—Entre els mestres oficials s'acarona el projecte de fer un homenatge nacional al geni pedagògic que fou el doctor Manjón. Un confrare proposa que aquest homenatge, en què deuria pendre-hi part el Govern, consistís en un gran tiratge popular de les obres pedagògiques del mestre granadí, i la seva distribució a totes les escoles del regne.

Admirable!

—Ha estat nomenat pel Govern, delegat regi del Ministeri del Treball a Barcelona, el magistrat d'aquesta Audiència, En Víctor Gonzàlez d'Echevarrí.

—Ha estat ben acollida la disposició del Govern iniciant la protecció a les obreres parteres. Per ara és més bo l'intent que el fet en si mateix.

—El governador interí de Girona fa coses bones. Ara persegueix el joc d'una manera eficaç. Cal aplaudir-lo.

—Els xiulets han sofert una forta alça en la seva cotització.

Però no cal pas fiar-se'n.

ESTRANGER

—A Portugal diu que hi estiuegen més de 16.000 espanyols. En canvi no se sap de cap portuguès que estiuegi a Espanya. No són pas aturats els portuguesos...

—Els Soviets russos estableixen la Milícia nacional. A Espanya, quan gaudírem d'aquesta mena de jugar als soldats la gent gran, la batejàrem de *Malícia* nacional, perquè formava part d'ella el milloret de cada casa...

Llur mare, però...

—Als Estats Units preocupa l'èxode de la gent del camp vers les ciutats i l'alçament continu dels salaris.

Aquests dos fets amenacen els fonaments de la immensa prosperitat econòmica de què ara gaudeix la gran nació del Nord Amèrica.

D'EXCURSIONISME

Res més interesant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades.

Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrrega, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a collectivitats. Els preus són sumament econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les belleses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatje de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canarias i de la Peninsula indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allojament molt cómode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sens rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltices. Favoreix a ells el desenrrotllament del sistema óssi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·léncies del preparat, Aprobat per la **Reial Académia de Medicina i Cirugía** : : 29 ANYS DE EXITS EN CREIXENÇA.

Avis: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, HIPOFOSFITOS SALUD perquè amb freqüencia i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

Atenes A. G. Provença, 157

FRANQUEO CONCERTADO